

Hølge Madsen: Ud fra den betragtning, at jeg finder det noget urimeligt, at rigsdagen skal beskæftige sig med, hvilke kirkegårde der skal være i København, vil jeg sige, at ved det foreliggende lovforslags behandling er det rimeligt at tage hensyn til, hvad Københavns kommune ønsker, og det er rigtigt, som det ærede medlem hr. Rager nævnte, at der var et mindretal i borgerrepræsentationen, som gik imod. Nu bliver der jo nedsat et udvalg, og dér ville jeg gerne have at man også så på, hvor nødvendigt det er med forlængelsen både under hensyn til gravstedspladsen og under hensyn til de økonomiske forhold for de to kirker, som vi taler om her. Jeg ville gerne se nogle tal i denne forbindelse, og jeg vil sige, at vi vil være villige til at behandle sagen i et udvalg og tage stilling til den, når vi har set, hvad resultat udvalget kommer til.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Nina Andersen: Jeg tillader mig at foreslå, at lovforslaget henvises til et udvalg på 15 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Æneste behandling af forslag til beslutning af folketinget [angående ungdommens forhold] (af Alfred Jensen m. fl.).

(Forslaget til beslutning findes i tillæg A. sp. 3805).

Sagen sættes til forhandling.

Ordføreren for forslagsstillerne (Alfred Jensen): På den kommunistiske gruppes vegne har jeg den ære for det høje ting at motivere forslag til beslutning om foranstaltninger til forbedringer af ungdommens forhold.

Selvom der snart er gået 7 år siden befrielsen, er de gyldne løfter fra sommeren, eller jeg må vel hellere sige fra maj måned 1945, om forbedring af ungdommens forhold og 21 års valget ikke blevet indfriet. En ungdomskommission nedsat i oktober 1945 har gjort et stort arbejde med at kortlægge ungdommens forhold og problemer og har des-

uden påvist, hvad der kan og skal gøres for at give ungdommen betryggende uddannelses- og livsforhold. Ikke eet af kommissionens forslag er blevet fremlagt og gennemført, og de praktiske resultater af dette arbejde kan derfor siges at være så godt som lig nul.

På en række områder har prisudviklingen, der er en følge af krigsøkonomien, forringet ungdommens forhold. Det gælder således bolig- og indtægtsforholdene. Derfor forekommer det mig, at den tanke, der ligger i Jeppe Aakjærs sang fra 1906 til den socialistiske ungdom:

„Danmarks ungdom altid skuffet,
altid hundset, trådt og puffet“,

passer på situationen for ungdommen i dag. Skuffelser har ungdommen af i dag haft nok af, vel flere end ungdommen før første verdenskrig.

Det mangler ej heller nu på nedsættende udtalelser om ungdommen. Meget ofte støder man på skildringer og påstande, der tager sigte på at fremstille ungdommen som forvorpen, slap og forlystelsessyg. Ungdomskommissionens kortlægning af ungdommens forhold og problemer viser imidlertid, at det ikke er ungdommen, men samfundet, der er noget galt med. Der er så langt fra givet ungdommen, nationens fremtid og arvtageren til vort lands kultur, de opvækstvilkår, de uddannelsesforhold og den politiske indflydelse, som må kræves, og som samfundet er i stand til at yde. Det årgamle problem: dagskole for lærlinge, er ikke blevet løst, ej heller er hele arbejdstids- og ferispørgsmålet klaret i overensstemmelse med de unge menneskers ønsker og tarv. Trods megen tale om demokratisering af den højere uddannelse er der praktisk talt intet sket for at løse den studerende ungdoms økonomiske vanskeligheder og problemer. Man har ladet 5 og 7 være lige, og resultatet er da også, at den studerende ungdoms forhold ikke i de sidste 80 år har været så slette, som de er nu. Med de høje huslejer i nybyggeriet og det stigende prisniveau er vanskelighederne for de unge, der skal sætte bo, større, end de nogensinde har været. Der er også mangler på andre områder. Mulighederne for en sund og fornuftig udnyttelse af fritiden for ungdommen er ikke tilfredsstillende, og samfundet har store forsømmelser på samvittigheden på dette område.

Derimod har myndighederne jo ikke været så tilbageholdende, når det gælder om at lægge byrder og forpligtelser på ungdommen. Økonomisk set rammes ungdommen vel hårdere end nogen anden del af befolkningen af såvel de direkte som de indirekte